

in zvezdami eden, ki vidi in sliši vse, karkoli delamo; ko bi bilo tudi po noči ali v najbolj skritem kotu, vselej in povsod vse vidi. In ta je Bog. Nikdar ne pozabi, da Bog vidi vse, kar delaš, in sliši vse, kar govoriš!“ „Ter vé za vse, kar misliš in želiš“, bi bil moral še prestaviti.

Ob poprtniku.

Na sveti večer gre vsakdo k polnočnici, če le more. — Doma ostanejo navadno samo stari in bolehave ljudje in pa otroci za varihe. Tako so ostali na sveti večer pri Žerinovih doma samo dedek in deca, namreč: sedemletni Jožko, petletna Micika in pa štiriletni Matijček. Vsa druga družina je odšla k polnočnici. Sicer je Jožko tudi silil, češ, da je že zadosti velik in gre lahko k polnočnici. Vendar ga niso vzeli s seboj. Kajti pot je dolga, in za takega otroka vendar ni, da bi gazil sneg v mrazu in ponoči.

„Drugo leto pa grem, če bi bil še tako debel sneg“, je rekel naposled Jožko nekoliko nevoljen očetu in materi.

„No, drugo leto ti tudi ne bode nihče branil. Letos pa le ostani doma. Sosedov Janko in Rezika tudi prideta k nam, ker gredo vsi k polnočnici; potem se pa lahko igrate.“

Za nekaj časa res prideta sosedova k Žerinovim, ker tudi ti otročaji niso hoteli iti nocoj spat, kakor so rekli Jankova, mati.

Žerinovi trije in sosedova dva so se prav dobro razumeli. Sicer so se že večkrat skregali, pa tudi malo stepli, če ni bilo drugače; pa kaj to? Saj to se vedno prigodi med otroci. Drugi dan so spet prišli skupaj in so si bili zopet dobri.

Tako so se Jožko, Micika in Matijček prav razveselili Janka in Rezike. Dedek so sedeli v zapečku, otroci pa so šli na peč; le Jožko in Janko kot največja sta stala na klopi pri peči.

Nekaj časa so vsi molčali. Sosedova dva sta gledala, koliko lepše je vse pri Žerinovih kakor pa pri njih doma. No, pa Žerinovi so bili tudi precej premožni, pa so si lahko privoščili kaj lepšega in boljšega. — Tu je stala v veliki sobi na sredi dolga miza, pre-

grnjena z belim prtom. Na sredi mize je bil velik poprtnik, ki je bil gotovo še enkrat tolikšen nego doma. In kar je bilo najbolj čudno: pri Žerinovih so imeli že od nekdanj to navado, da so vtaknili na sveti večer v poprtnik štiri voščene sveče, ki so gorele vso noč. Ta navada je bila že dolgo, dolgo pri Žerinovih. Pravijo, da je bil nekdanj njihov praded obljubil na ta večer vsako leto štiri sveče, ako se izogne neki nesreči. Iz prva so gorele sveče v svečnikih, pozneje so jih pa kar vtikali v poprtnik. Tako se je ta navada ohranila do danes.

Tam v kotu, kjer je stala navadno miza, so bile nocoj napravljene jaslice, in sicer največje v vasi. Na stropu nad jaslicami je pa visela mala svetilka, v kateri je moralo biti vse praznike vedno dosti olja, da ni ugasnila ne ponoči ne podnevi.

Sosedov Janko in Rezika sta videla vse to že podnevi; vendar se jima je zdelo zdaj še veliko lepše nego podnevi.

E, pa otroci ne morejo dolgo molčati, kakor je znano. Matijčku je pravil zadnjič hlapec, da živina govori na sveti večer ravno o polnoči. Zato takoj vpraša dedka, če je to res. Dedek so samo pokimali, rekli pa nič. Bili so zelo stari in nocoj še nekam posebno resni. V roki so držali molek in zdaj pa zdaj so zašepetali očenaš ali češčenamarijo. Tako so se morali otroci zabavati sami. Ugibali so, ali res govori živina na ta večer ali ne. In potem so se pomenkovali še o drugih različnih stvareh. No, Rezika in Micika sta kmalu zapustili dečke in sta šli k mizi. Ondi je ležalo več knjig, v katerih so bile tudi podobe. Stopili sta koncem mize in gledali podobe v njih.

„Pojdimo se vojake!“ zakliče Matijček. Jožko in Janko sta se ravno nekaj pogovarjala o šoli. To Matijčka ni zanimalo, ker je bil še komaj štiri leta star.

„Pa res, pojdimo se!“ Oba sta bila zadovoljna z Matijčkovim predlogom.

Letos je bil namreč prinesel Miklavž vsem trem vojaško orožje. Sosedov Janko je bil nastavlil tudi pri Žerinovih in tako je dobil poleg drugih stvari tudi puško. Jožko je imel vso vojaško opravo lepo spravljeno v omari. Takoj jo prinese iz omare, pa se prično opravljati.

„Jaz bom bobnal“, pravi Matijček.

„Poveljnik bom pa jaz“, pristavi Jožko. Na glavo si dene čepico, kakršne imajo tisti vojaki, ki služijo na morju. Spredaj ji je pa zataknil dve lepi petelinovi peresi.

Opaše si sabljico ter se postavi pred četo.

Matijček si obesi boben in vzame v roko dve palčici. Za njim se postavi pa sosedom Janko z zastavo v roki in s papirnato čepico na glavi.

„Pozor! Stopaj!“

In Jožko zavihti golo sabljico v roki.

Matijček pa prav krepko udari po bobnu tako, da so se zbudili celo dedek, ki so bili ravnokar zadremali v zapečku.

„Stoj! — Stopaj!“ je kričal Jožko.

Poleti je videl požarno brambo, kako je korakala. Tako se je naučil tudi poveljevati.

In ta trojica je korakala, kakor korakajo vojaki. Vsaj mislil si je vsak, da je vojak. Hodili so okoli mize, kjer sta stali Rezika in Micika in še vedno gledali podobe. Bili sta tako zatopljeni, da se nista prav nič brigali za vojake. Saj sta jih tudi že večkrat videli, ko so razgrajali po sobi.

Pri teh vojaških vajah so še dobili otroke starši, ko so se vrnili od polnočnice. Sosedovi so ostali še nekaj časa pri Žerinovih. Pravili so, kako prijetno in lepo je bilo nocoj v cerkvi. — No, naši vojaki so postali trudni, in oči so jim lezle skupaj. Tudi Micika in Rezika sta se utrudili pri podobah in sta zadremali. Zato so jih spravili spat.

Drugi dan pa so se zopet pogovarjali Jožko, Janko in Matijček, kako je prijetno korakati: če je na mizi poprtnik, in sveče goré v njem. *Kompoljski.*

V r a b e c.

Na drevesu vrabec
Zrna šteje,
Na dvorišču mačka
Se mu smeje.

Kuram rad pojedel
On bi zrna,
A skrbi mu dela
Mačka črna.

Hitro jo potegne
Proč od pasti,
Ter si modro misli:
„Nočem krasti!“

Slavko Slavič.

